FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. G. JACOBS

fremsat den 30. november 1995 *

1. Denne sag kommer til Domstolen i form af en præjudiciel forelæggelse fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Forvaltningsdomstol for Handel og Industri), Haag. Sagsøgeren i hovedsagen er kuratoren for Pluimvee-en wildverwerkende industrie De Venhorst BV (herefter »De Venhorst«), som drev et slagteri og handel med fjerkræ, indtil det trådte i likvidation. Slagteriet havde en produktionsproces, som begyndte med slagtningen af levende fjerkræ og sluttede med oplagring af de plukkede og rensede kyllinger, som var blevet sorteret efter vægt og indpakket i plastik. Ca. 95% af de kyllinger, der blev slagtet i sagsøgerens slagteri, blev ikke opskåret og udbenet, men oplagret hele. De Venhorst opskar og udbenede kun de kyllinger, som vejede under en vis vægt, og som var af ringere kvalitet. Alle operationer i forbindelse med slagtning, plukning, rensning, sortering, vejning, opskæring, emballering og oplagring af kyllingerne skete i de samme lokaler. Opskæringen skete ikke i særskilte lokaler, men i det samme lokale, hvor de kyllinger, der var klar til konsum, blev emballeret hele.

2. De Venhorst's lokaler blev regelmæssigt inspiceret af de nederlandske veterinærmyndigheder, Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees (herefter »RVV«). De udførte tre typer undersøgelser:

a) »ante mortem«- og »post mortem«-undersøgelser vedrørende slagtningen af fjerkræet

b) undersøgelser vedrørende opskæring

c) undersøgelser vedrørende oplagringen.

3. RVV afkrævede De Venhorst et gebyr for de udførte undersøgelser. Gebyret blev fastsat ved fire beslutninger truffet af RVV i 1991 og 1992 i henhold til Regeling Keuring en Handelsverkeer Vers Vlees Pluimvee (bekendtgørelse om kontrol og handel med fersk fjerkrækød, herefter »den nederlandske bekendtgørelse«), som er udstedt den

* Originalsprog: engelsk.

20. juni 1985 [1]. Denne bekendtgørelses artikel 22a bestemmer følgende:

»1. For kontrol inden for åbningstiden i en i henhold til artikel 16 godkendt opskæringsvirksomhed skal opskæringsvirksomheden betale en afgift på 6,97 HFL pr. ton kød med ben, som skal udbenes, og som er bestemt til opskæring.

2. Uanset bestemmelsen i stk. 1 skal opskæringsvirksomheden betale en afgift på 3,50 HFL pr. ton kød med ben, som skal udbenes, såfremt opskæringen foretages i den virksomhed, hvor kødet er erhvervet.«

Afgiften for kontrollen med De Venhorst's opskæring blev fastsat til 3,50 HFL pr. ton kød i overensstemmelse med den nederlandske bekendtgørelses artikel 22a, stk. 2.

4. Sagsøgeren indgav klage til det nederlandske Landbrugsministerium over disse fire beslutninger med den begrundelse, at det beløb, der blev opkrævet i forbindelse med kontrollen af opskæringen, var for højt, og at beregningsgrundlaget var urimeligt. De dele af afgifterne, der vedrørte de øvrige typer kontrol, var ikke omtvistet. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at RVV beregnede den del af afgiften, der vedrørte kontrol af opskæringen, på grundlag af vægten af samtlige de kyllinger, der befandt sig i det lokale, hvor opskæringen fandt sted. Sagsøgeren var af den opfattelse, at dette grundlag var urimeligt, fordi kun 5% af de kyllinger, der var anbragt i det pågældende lokale, blev opskåret og udbenet, mens de øvrige 95% blev emballeret dér uden at blive opskåret og udbenet. Klagen blev afvist af ministeriet. Sagsøgeren indbragte dernæst afvisningen af sin klage for College van Beroep voor het Bedrijfsleven. Da de nederlandske regler om kontrolafgifter er baseret på fællesskabsbestemmelser, navnlig Rådets beslutning 88/408/EØF [2], besluttede College van Beroep at indhente en afgørelse fra Domstolen af følgende spørgsmål:

»Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 fortolkes således, at den dér nævnte del af afgiften udelukkende skal betales for kød, som i det produktionsled, der ligger mellem slagtningen af dyret og oplagringen af kødet, faktisk udbenes eller opskæres, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at afgiften skal betales for

1 — *Nederlandse Staatscourant*, 1985, 120; ændret ved en bekendtgørelse af 13.12.1990, *Staatscourant*, 1990, 247.

2 — EFT 1988 L 194, s. 24.

alt det kød, som modtages i opskæringsvirksomheden, uanset om det dér underkastes nogen forarbejdning i form af udbening eller opskæring?

Såfremt bestemmelsen skal fortolkes på anden måde, hvad er da den korrekte fortolkning?«

Fællesskabsbestemmelserne

5. Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød [3] tilnærmer medlemsstaternes bestemmelser om hygiejniske krav med hensyn til fjerkrækød i slagterier og under transport. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i denne sag var dette direktiv blevet ændret ved Rådets direktiv 75/431/EØF af 10. juli 1975 [4]. Direktivet indeholder bestemmelser vedrørende slagterier og opskæringslokaler og fastsætter også betingelser vedrørende sundhed og hygiejne, som skal være opfyldt, hvis kød fra disse virksomheder skal markedsføres.

6. Med hensyn til slagterier og opskæringslokaler bestemmer direktivet, at hver enkelt medlemsstat drager omsorg for, at der kun bringes fersk fjerkrækød i handelen, som hidrører fra et slagteri, som den har godkendt og kontrolleret [artikel 3, stk. 1, punkt A, litra a)]. Godkendelse kan kun gives, hvis slagteriet opfylder betingelserne i direktivets artikel 5 og kapitel I og III i dets bilag I. Opskæring må kun ske i en opskæringsvirksomhed, der er godkendt og kontrolleret af medlemsstaterne [artikel 3, stk. 1, punkt B, litra a)]. Godkendelse kan kun gives, hvis opskæringsvirksomhederne opfylder de betingelser, der er fastsat i direktivets artikel 5 og kapitel II og III i dets bilag I.

7. Med hensyn til kød, der hidrører fra godkendte virksomheder, bestemmer artikel 3, at det skal kontrolleres og anses for egnet til handel af en embedsdyrlæge. Dyrekroppe og slagteaffald må kun forhandles, hvis slagteprocessen opfylder hygiejnebestemmelserne i kapitel V i bilag I, og hvis embedsdyrlægerne har foretaget en helbredsundersøgelse »ante mortem« og »post mortem« af fjerkræet (kapitel IV i bilag I), og fjerkræet er blevet erklæret egnet til menneskeføde i henhold til kapitel VII i bilag I. I artikel 3, stk. 1, punkt B, fastsættes der særlige krav, som skal opfyldes for dele af dyrekroppe eller udbenet kød. Opskæringen og opskæringsvirksomheden skal opfylde forskrifterne i kapitel VIII i direktivets bilag I, og dyrlægekontrollen skal

3 — EFT 1971 I, s. 97.
4 — EFT 1975 L 192, s. 6.

udføres af en embedsdyrlæge i overensstemmelse med bestemmelserne i bilag I, kapitel IX. Veterinærkontrollen i kapitel IX i bilag I beskrives i brede vendinger i dettes punkt 42 således:

»Embedsdyrlægens kontrol omfatter følgende:

a) Kontrol af listen over indbragt fersk kød og udgået opskåret kød.

b) Sundhedsmæssig undersøgelse af det ferske kød, der forefindes i udskæringslokalet.

c) Kontrol af lokalernes, installationernes og arbejdsredskabernes renhed og af personalets hygiejne.

d) Foretagelse af enhver prøveudtagning, der er nødvendig for de laboratorieundersøgelser, der skal påvise tilstedeværelsen af f.eks. sygdomskim, tilsætninger eller andre ikke tilladte kemiske stoffer. Resultatet af disse undersøgelser registreres.

e) Enhver anden kontrol, han finder hensigtsmæssig for overholdelsen af direktivets bestemmelser.«

8. Direktiv 71/118 er siden blevet ændret yderligere ved Rådets direktiv 92/116/EØF af 17. december 1992 om ændring og ajourføring af direktiv 71/118 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød [5]. Den dato, som i direktivet fastsættes for dets gennemførelse i Nederlandene, er den 1. januar 1994, og følgelig finder det ikke anvendelse i nærværende sag.

9. Tidligere opkrævede medlemsstaterne en afgift, som de selv fastsatte, for undersøgelser og kontrol foretaget af deres myndigheder, men variationerne i disse afgifter var af en sådan størrelse, at konkurrencen kunne fordrejes. Rådet vedtog derfor direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af sundhedsmæssige undersøgelser og kontrol af fersk kød og fjerkrækød [6]. Artikel 1 bestemmer, at medlemsstaterne opkræver afgift til dækning af udgifterne til sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol. Artikel 1 bestemmer også, at enhver direkte eller indirekte afgiftsrefusion er forbudt. Direktivet selv fastsætter ikke afgifternes størrelse, men artikel 2 bestemmer, at Rådet vedtager den eller de faste størrelser for disse afgifter.

5 — EFT 1993 L 62, s. 1.
6 — EFT 1985 L 32, s. 14.

10. Rådet vedtog følgelig beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 [7] om størrelserne for den afgift, der i henhold til direktiv 85/73/EØF skal opkræves for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød (herefter »beslutningen«). Ifølge beslutningen opkræves der en enkelt afgift, som omfatter flere bestanddele. Medlemsstaternes myndigheder opkræver et beløb for undersøgelse vedrørende slagtning af fjerkræ (artikel 2, stk. 3), til administrationsudgifter og undersøgelse for restkoncentrationer (artikel 2, stk. 4), til kontrol og undersøgelse i forbindelse med opskæring (artikel 3) og til de faktiske omkostninger i forbindelse med kontrol og undersøgelse af det oplagrede kød (artikel 4). De beløb, der skal opkræves for undersøgelse vedrørende slagtning, udtrykkes i artikel 2, stk. 3, i et beløb i ecu pr. dyr. Beløbene for administrationsomkostninger og undersøgelse for restkoncentrationer beregnes på grundlag af et beløb i ecu pr. ton.

11. Beslutningen indeholder bestemmelser både for det tilfælde, at slagteriet og opskæringsvirksomheden er forskellige virksomheder, og for det tilfælde, at de er en del af den samme virksomhed. Med hensyn til det førstnævnte tilfælde hedder det i femte betragtning:

»Det er ikke udelukket, at slagtning, opskæring og oplagring finder sted i forskellige virksomheder; i så fald foretages alle former for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol i medfør af direktiv ... 71/118/EØF ... som afgiften skal omfatte, derfor ikke i slagteriet; det er vigtigt i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, første afsnit, i direktiv 85/73/EØF at fastsætte regler for disse undtagelsestilfælde ved at beregne afgiftens størrelse i forhold til de forskellige former for sundhedsmæssig kontrol og undersøgelse, der skal udføres.«

For at fastsætte regler for begge disse tilfælde bestemmer artikel 3 følgende:

»1. Den del af afgiften, der dækker kontrol og undersøgelse i forbindelse med den opskæring, der er omhandlet i ... artikel 3, stk. 1, punkt B), underlitra b), i direktiv 71/118/EØF, fastsættes til et fast beløb på 3 ECU/ton med ben for kød, som skal udbenes, og som er bestemt til opskæring.

2. Det i stk. 1 anførte beløb lægges til de i artikel 2, stk. 1, omhandlede beløb.

3. Bestemmelserne i artikel 2, stk. 2 og 5, finder tilsvarende anvendelse.

4. Hvis opskæringen udføres i den virksomhed, hvorfra kødet stammer, foretages en nedsættelse på op til 50% af de i stk. 1 fastsatte beløb.«

7 — Nævnt ovenfor i note 2.

12. Det fremgår, at RVV, da man fastsatte størrelsen af de afgifter, der opkræves for kontrol med opskæringen i De Venhorst's virksomhed, til 3,50 HFL pr. ton, gjorde brug af muligheden i beslutningens artikel 3, stk. 4, for at nedsætte det opkrævede beløb med indtil 50%.

13. Beslutningens artikel 6 bestemmer følgende:

»1. Afgiften påhviler den fysiske eller juridiske person, for hvem slagtningen, opskæringen eller oplagringen udføres.

2. Det samlede afgiftsbeløb inklusive de i artikel 2 og 3 nævnte beløb opkræves i princippet i slagteriet. Såfremt betingelserne i artikel 3, stk. 4, og i artikel 4 ikke er opfyldt, opkræves de i artikel 2 og 3 nævnte beløb dog alt efter omstændighederne i slagteriet, opskæringsvirksomheden og køle- eller frysehuset.«

14. Det bør endelig bemærkes, at der i beslutningens artikel 2, stk. 2, og bilaget opregnes en række omstændigheder, under hvilke medlemsstaterne kan fravige afgifternes standardbeløb og forhøje eller nedsætte de beløb, der opkræves af private virksomheder.

Tvisten

15. Tvisten i denne sag drejer sig om, hvorvidt det beløb på 3,50 HFL pr. ton, der opkræves for kontrol med opskæringsvirksomheder, skulle have været opkrævet af RVV af de mængder fjerkrækød, som faktisk blev opskåret og udbenet af De Venhorst, dvs. af mindre end 5% af den samlede mængde udgående kød, eller om RVV var berettiget til at opkræve et beløb beregnet på grundlag af alt det kød, der fandtes i det lokale, hvor opskæringen fandt sted.

16. Sagsøgeren har anført, at kontrolafgiften skulle have været opkrævet på grundlag af de mængder fjerkrækød, der faktisk blev opskåret og udbenet. Han har fremført en række grunde til, at dette burde være sket. I det væsentlige går hans argumentation ud på, at når der henvises til »opskæring« i beslutningens artikel 3, stk. 1, er det ikke meningen, at afgifterne blot skal kunne opkræves i kraft af, at der befinder sig kød på det sted, hvor opskæringen sker. Ordene »bestemt til opskæring«, »intended for cutting« i den engelske version og »destinées à la découpe« i den franske version, henviser til den handling at opskære kød. RVV har derfor ifølge sagsøgeren med urette antaget, at det neder-

landske udtryk »uitsnijderij« henviser til opskæringsvirksomheden snarere end til opskæringshandlingen.

17. Den nederlandske regering og Kommissionen har på den anden side anført, at størrelsen af de afgifter, der vedrører opskæringen, skal beregnes på grundlag af alt det kød, der befinder sig i opskæringslokalet, uanset om det faktisk opskæres og udbenes. De har begge anført, at den kontrol, der udføres i forbindelse med opskæringsprocessen, er den, der er fastsat i bilag I, kapitel IX, i direktiv 71/118. Den kontrol, der sker, er ikke alene forbundet med opskæringen, og den væsentligste genstand for undersøgelsen er ikke først og fremmest hvert dyr. Undersøgelsen dækker alle aspekter af opskæringslokalet og det arbejde, der udføres dér. Den eneste særlige type undersøgelse, der skal udføres, og som står i forbindelse med hvert enkelt stykke kød, er den, der er fastsat i punkt 42b i kapitel IX i direktivets bilag I. Den nederlandske regering har som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen om, hvilke undersøgelser der foretages i opskæringsvirksomheder, bekræftet, at undersøgelsen af dette arbejde omfatter fire elementer. Først kontrollerer inspektørerne, når kødet ankommer til opskæringsvirksomheden, kødets kvalitet, temperatur, emballage og mærkning. De undersøger også renligheden i transportmidlerne og de lokaler, hvor kødet opbevares. Kødets dokumentation undersøges. For det andet kontrolleres kødets behandling af inspektørerne for at sikre, at den er hurtig og hygiejnisk, og at de kasser, som det bæres i, er rene. Lokalernes tilstand kontrolleres. For det tredje kontrollerer inspektørerne de forhold, hvorunder kødet transporteres efter behandling og lokalernes og transportmidlernes renlighed. De inspicerer de tilstedeværende ansattes og deres sanitære installationers renlighed. For det fjerde ledsages de ovennævnte undersøgelser af forskellige administrative formaliteter.

18. Den nederlandske regering har lagt særlig vægt på behovet for at inddrive omkostningerne ved undersøgelserne. Den har påpeget, at beslutningens artikel 2, stk. 2, tillader medlemsstaterne at forhøje de opkrævede beløb ud over dem, der er fastsat i beslutningen, hvis en sådan forhøjelse er nødvendig for at dække omkostningerne ved undersøgelsen. Den har anført, at alt det kød, der befinder sig i opskæringslokalerne, er en del af omkostningsgrundlaget for undersøgelserne. Ifølge den nederlandske regering følger det heraf, at en begrænsning af beregningsgrundlaget for afgifterne til den del af kødet, der faktisk opskæres og udbenes, ville føre til en situation, hvor alle omkostningerne ikke nødvendigvis ville blive dækket.

19. Kommissionen har endvidere anført, at beslutningens artikel 3, stk. 1, ikke kræver, at det kød, der skal opskæres eller udbenes, vejes eller kvantificeres. På det tidspunkt, hvor undersøgelsesafgiften betales, vil man derfor i praksis ikke vide nøjagtigt, hvor meget kød der blev opskåret og udbenet. Den eneste forpligtelse, som artikel 3, stk. 1,

pålægger den, der driver opskæringsvirksomheden, er at veje det kød, som indgår i virksomheden. Hvis afgifterne blev beregnet på noget andet grundlag, ville resultatet være, at der blev pålagt en yderligere forpligtelse med hensyn til vejning, som ikke har hjemmel i beslutningens ordlyd.

20. Jeg er ikke overbevist om, at den af den nederlandske regering og Kommissionen fremførte fortolkning er forenelig med beslutningens opbygning eller med dens formål, som fastslået i præamblen. Det fremgår klart af præamblen, at en enkelt afgift skal dække alle undersøgelser og kontrolforanstaltninger, mens det i præamblen erkendes, at der skulle fastsættes regler for de tilfælde, hvor opskæring finder sted i en særskilt virksomhed. Når opskæringen som i denne sag sker i slagteriet selv, ville man ikke forvente, at afgiften skulle baseres på hele den mængde kød, der befinder sig i slagteriet.

21. Med hensyn til sproget i beslutningen bør jeg indledningsvis nævne, at dens udformning ikke er helt heldig, og at ordlyden af artikel 3 kunne bære enten den fortolkning, som sagsøgeren foreslår, eller den, som den nederlandske regering og Kommissionen foreslår. Ordene »kød, som skal udbenes, og som er bestemt til opskæring«, som anvendes i artikel 3, stk. 1, kan fortolkes således, at de har et videre omfang end f.eks. »kød, der faktisk er opskåret«. På den anden side kunne henvisningen til »kontrol og undersøgelse i forbindelse med den opskæring« føre til den konklusion, at grundlaget for beregningen er selve opskæringsarbejdet.

22. Det er min opfattelse, at når en bestemmelse, der pålægger en person en afgift, er tvetydig, bør tvetydigheden komme den person til gode, som pålægges afgiften. Dette resultat er i overensstemmelse med det princip, som Domstolen hele tiden har tilsluttet sig, og hvorefter den fortolkning skal foretrækkes, som bringer den pågældende bestemmelse i overensstemmelse med traktaten og fællesskabsrettens almindelige grundsætninger [8]. Med hensyn til bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art har Domstolen gentagne gange antaget, at de skal affattes på klar og utvetydig måde. Navnlig har Domstolen i sagen Irland mod Kommissionen [9] fastslået følgende:

»... fællesskabslovgivningen [skal] være klar, og de retsundergivne må kunne forudse dens anvendelse. Dette krav om en klar retstilstand gælder med særlig styrke, når der er tale om bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art, således at de berørte kan få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem«.

8 — Se navnlig dom af 21.3.1991, sag C-314/89, Rauh, Sml. I, s. 1647, præmis 17, og af 25.11.1986, forenede sager 201/85 og 202/85, Klensch, Sml. s. 3477, præmis 21.

9 — Dom af 15.11.1987, sag 325/85, Sml. s. 5041, præmis 18.

23. Når Domstolen har skullet fortolke en tvetydig bestemmelse, som påvirkede den heraf omfattede persons økonomiske forhold, har Domstolen foretrukket den fortolkning, som medførte den mindre økonomiske byrde for denne person [10]. I betragtning af tvetydigheden i beslutningens artikel 3 bør den tillægges den betydning, som er mindst bekostelig for det pågældende slagteri.

24. Desuden ville det være ulogisk og uforeneligt med proportionalitetsprincippet at beregne den del af afgiften, som vedrører undersøgelse af opskæringslokalerne på grundlag af alt det kød, der befinder sig i opskæringslokalerne, når disse lokaler er en del af samme virksomhed som slagteriet. Alt det kød, der befinder sig i opskæringslokalerne, vil have undergået undersøgelserne »ante mortem« og »post mortem« i overensstemmelse med kapitel IV i bilag I til direktiv 71/118 og ville være blevet erklæret egnet til menneskeføde i overensstemmelse med kapitel VII i bilag I. Efter at have forladt opskæringslokalet, hvori fjerkræet vil være blevet udvalgt enten til opskæring eller til emballering i hel tilstand, anbringes kødet på lager, hvilket giver anledning til yderligere undersøgelser, for hvilke der opkræves en afgift i overensstemmelse med beslutningens artikel 4. Når opskæringslokalerne er en del af samme virksomhed som slagteriet, udføres alle undersøgelserne i samme virksomhed, og alt det slagtede fjerkræ vil have tjent som grundlag for beregning af størrelsen af afgifterne i overensstemmelse med direktivets artikel 2, stk. 3, og artikel 4. At pålægge slagteriet et beløb for undersøgelse af opskæringsarbejdet, som er baseret på alt det kød, der befinder sig i opskæringslokalet, når kun en del af dette kød faktisk vil blive opskåret og udbenet, vil, som jeg har antydet, være ulogisk og ville være i strid med proportionalitetsprincippet.

25. Den af den nederlandske regering og Kommissionen foreslåede fortolkning ville desuden have abnorme resultater. Hvis der ikke sker noget opskæringsarbejde overhovedet, er der intet arbejde, som skal kontrolleres og undersøges i henhold til kapitel IX i bilag I til direktiv 71/118. Hvis undersøgelser ikke er nødvendige, kan der ikke opkræves nogen afgift i henhold til beslutningens artikel 3. Hvis kun en lille del af fjerkræet derimod opskæres og udbenes, så skal der ifølge den nederlandske regerings og Kommissionens fortolkning opkræves afgift på grundlag af alt det slagtede fjerkræ, der befinder sig på et eller andet trin i opskæringslokalet. Et sådant resultat forekommer abnormt, når det stilles i kontrast til den situation, som foreligger, når der ikke sker nogen opskæring. En afgift baseret på den mængde kød, der faktisk opskæres og udbenes, giver et resultat, som er bedre logisk funderet.

10 — Se navnlig dom af 9.7.1981, sag 169/80, Gondrand Frères og Garancini, Sml. s. 1931, af 22.2.1984, sag 70/83, Kloppenburg, Sml. s. 1075, ovennævnte dom i sagen Irland mod Kommissionen, jf. note 9, og af 15.12.1987, sag 326/85, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 5091.

26. Jeg er ikke overbevist af det af den nederlandske regering anførte, hvorefter afgifter beregnet på en *pro rata*-basis ikke

ville give medlemsstaterne mulighed for at dække omkostningerne ved de pågældende undersøgelser. For det første følger det ikke af arten af de undersøgelser, der fastsættes i punkt 42 i kapitel IX i bilag I til direktiv 71/118, at de er helt uden forbindelse med aktivitetsniveauet, og at den blotte tilstedeværelse af fjerkrækød i opskæringslokalerne udgør det rette omkostningsgrundlag for opkrævningen af afgiften. Desuden vil nogle af de administrative formaliteter være en gentagelse af de formaliteter, der udføres andetsteds i virksomheden, og som vil være dækket af den afgift, der opkræves efter beslutningens artikel 2, stk. 4. Hvis omkostningerne ved undersøgelserne ikke dækkes, kan medlemsstaterne altid benytte muligheden for en justering af afgifternes størrelse i henhold til beslutningens artikel 2, stk. 2, som også gælder inden for rammerne af artikel 3.

27. Endelig har Kommissionen anført, at den af sagsøgeren foreslåede fortolkning skaber praktiske vanskeligheder, og navnlig, at den fører til, at der pålægges slagteriet en yderligere forpligtelse til at veje det opskårne og udbenede kyllingekød, som forlader opskæringslokalet. Ifølge Kommissionen er den eneste vejningsforpligtelse den, der gælder for den mængde kød, der indgår i opskæringslokalet. Jeg er ikke overbevist om styrken i dette argument. Der er ingen grund til at fortolke punkt 42a i kapitel IX i bilag I til direktiv 71/118 således, at det kræves, at det kød, der indgår i opskæringslokalet, skal vejes, men ikke det kød, der forlader det. Det kræves faktisk, at der føres en liste over såvel indbragt som udgået kød. Det synes at være praktisk muligt for slagteriet at føre nøjagtige lister over den mængde kød, som faktisk opskæres i de opskæringslokaler, der står i forbindelse med slagteriet. Endvidere er de eneste opskårne kyllinger i De Venhorst's særlige tilfælde dem, der vejede under en vis vægt. Dette viser klart, at De Venhorst var i stand til at kende vægten af det pågældende fjerkræ. I hvert fald synes et krav om at veje ikke at være særlig byrdefuldt.

Forslag til afgørelse

28. Følgelig er jeg af den opfattelse, at det af College van Beroep forelagte spørgsmål bør besvares således:

»Artikel 3, stk. 1, i Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 om størrelserne for den afgift, der i henhold til direktiv 85/73/EØF skal opkræves for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød, skal fortolkes således, at den betyder, at den deri nævnte del af afgiften skal beregnes på grundlag af vægten af det kød, som opskæres og udbenes.«